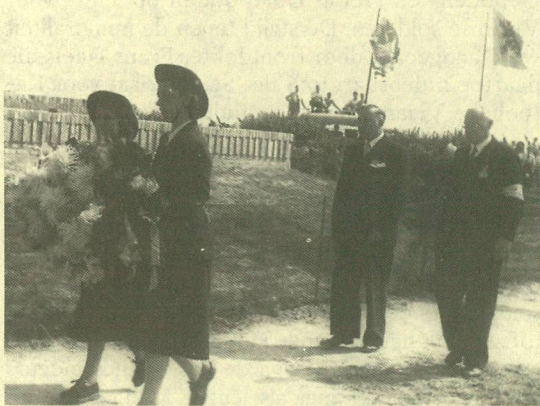

SEGERS, Paul-Willem (Antwerpen 21 december 1900 – Antwerpen 5 februari 1983).

Was de zoon van een schilder-decorateur. Tijdens zijn legerdienst (1921-1922) engageerde Segers zich als vrijwilliger bij het Verbond van Christelijke Vakverenigen (Antwerpen) in de christelijke arbeidersbeweging. In 1922 trok hij naar de pas gestichte Centrale Hogeschool der Christelijke Werklieden te Heverlee, waar hij op 1 mei 1924 het diploma van maatschappelijk assistent behaalde en meteen secretaris van de school werd. Daarna behaalde hij ook een licentie in de politieke en sociale wetenschappen aan de Leuvense universiteit (1924-1926). In 1927 stapte hij van de Sociale School over naar het Algemeen Christelijk Werk(nem)ers-verbond (ACW), waarvan hij algemeen secretaris (1927-1946) en voorzitter (1946-1951) werd. In die hoedanigheid was hij de drijvende kracht achter de coöperatieve ondernemingen Belgische Arbeiders-coöperatie (BAC), De Volksverzekering (D.V.V.) en Welvaart, waarin hij bestuursfuncties opnam. Ook bouwde hij een politieke carrière uit, die hem na 1951 grotendeels in beslag zou nemen.

Van 1949 tot 1971 was Segers gecoöpteerd senator en in diezelfde periode achtereenvolgens minister van verkeer (1949-1954 en 1958-1961), van landsverdediging (1961-1965), ondervoorzitter van de ministerraad, belast met de coördinatie van het sociaal

Paul-Willem Segers (links achteraan) en Jan F. Fransen leggen namens de regering een krans neer tijdens de IJzerbedevaart van 1949. Segers was de eerste minister in functie die na de Tweede Wereldoorlog de IJzerbedevaart bijwoonde. Als voorzitter van de Vlaamse CVP-vleugel leidde hij eind de jaren 1940 de CVP-verruiming door verschillende oud-Vlaams-nationalisten in de partij op te nemen. (C. VAN LOUWE)

beleid (1965-1966), en opnieuw minister van landsverdediging (1968-1972). In de periode 1962-1963 maakte hij deel uit van de Werkgroep inzake de grondwetsherziening. In 1966 werd hij minister van staat (1966).

Segers werd secretaris van het ACW op het ogenblik dat deze jonge organisatie de motor vormde van het vervlaamsingsproces in de katholieke partij en een steunpilaar voor de politiek van Frans van Cauwelaert. In 1929 keurde het ACW het taalstatuut goed, dat mede zorgde voor de doorbraak van de taalwetgeving in het begin van de jaren dertig. Op de Vlaamse Sociale Week te Leuven in 1935 sprak Segers over de noodzaak het contact te behouden tussen de sociale beweging en de V.B. Hij sprak afwijzend over de koerswijziging van de **Katholieke Vlaamsche Landsbond**, die het niet nodig vond de grote volksorganisatie die het ACW was te raadplegen. Hieruit groeide ook het voorbehoud tegen de **Vlaamsche Concentratie**.

Segers werd op 11 oktober 1936 lid van het voorlopig directorium van de **Katholieke Vlaamsche Volkspartij (KVV)** en nam deel aan de onderhandelingen met het **Vlaamsch Nationaal Verbond (VNV)**. Die leidden tot het **Beginselakkoord KVV-VNV**, dat hij evenwel niet zelf ondertekende. In de christelijke arbeidersbeweging was er immers grote bezorgdheid wegens de corporatieve strekking van de Vlaamsche Concentratie en wegens de concurrentie van de Vlaams-nationale syndicaten. Reeds in 1931 had Segers hieromtrent het standpunt van het ACW gepubliceerd in de brochure *De sociale organisatie der Vlaamsche Nationalisten*, die een heftige aanval inhield tegen het **Vlaamsch Nationaal Syndicaat**. Bovendien kon hij de federalistische strekking van het akkoord niet onderschrijven.

Intussen was Segers ook actief geworden in de Antwerpse politiek. Hij was gemeenteraadslid van 1933 tot 1952 en schepen van 1939 tot 1949. Hij bleef dat laatste mandaat uitoefenen tijdens de bezetting, ook na de creatie van Groot-Antwerpen.

Tijdens het eerste bezettingsjaar steunde Seghers diverse initiatieven ter reorganisatie van het Belgische maatschappelijke leven, zoals het (afgewezen) corporatief manifest van de Antwerpse ACVW-secretaris René Goris, en het door de Duitsers afgewezen voorstel tot oprichting van de corporatistische Syndicale Unie der Belgische Arbeiders (SUBA). Bovendien beïnvloedde hij sterk de toetreding van de Vlaamse ACV-centrales tot de **Unie van Hand- en Geestesarbeiders (UHGA)** in november 1940. Onder zijn impuls werden op 9 januari 1941 de Katholieke Werkliedenbonden opgericht, en hoewel hij op 3 augustus 1941 ontslag moest nemen uit het ACW, werd hij in 1942 voorzitter van het Centrum voor Sociaal-Economische Studie, waarbinnen men de oprichting van een naoorlogse unitaire katholieke partij en de toekomst van het ACW voorbereidde.

Na de oorlog werd Seghers door de Waalse vleugel van het ACW van **collaboratie** beschuldigd. Als gevolg hiervan werd het voorzitterschap van het ACW gesplitst; Segers werd voorzitter van de Vlaamse vleugel.

Segers was een van de stichters en steunpilaren van de **Christelijke Volkspartij** (CVP). Als voorzitter van de Vlaamse vleugel van 1947 tot 1949 was hij de initiatiefnemer van de zogenaamde verruiming. Om de stichting van een Vlaams-nationalistische partij te voorkomen verdedigde hij in 1949 de opname van **Jozef Custers**, **Victor Leemans** en **Emiel de Winter**, die tijdens de bezetting hoge posten in de Belgische administratie hadden ingenomen en daarvoor na de oorlog wegens collaboratie werden beschuldigd, als senator voor de CVP.

In 1949 was Seghers de eerste minister in functie die de **IJzerbedevaart** bijwoonde. Als minister van landsverdediging zorgde hij, voorzichtig maar doelmatig, voor een betere vertegenwoordiging van de Nederlandstaligen in het officierenkader, onder meer door de invoering van een strikter controlesysteem op de tweetaligheid in het leger.

WERKEN: Artikelen in *De Gids op maatschappelijk gebied*; – *De sociale organisatie der Vlaamsche Nationalisten*, 1931; – ‘Unitaire partij, realistische formule?’, in *Tijdschrift voor Politiek* (1955), p. 499-514; – *Schetsen en portretten*, 1973; – *Oud Papier*, 1974.

LITERATUUR: *Hulde-album Paul-Willem Segers 1900-1970*, 1970; – H. Gaus (ed.), *Politiek biografisch lexicon*, 1989; – E. Gerard (ed.), *De christelijke arbeidersbeweging in België* (KADOC-Studies, nr. 11, 2 dln., 1991); – P. Pasture, *Kerk, politiek en sociale actie. De unieke positie van de christelijke arbeidersbeweging in België*, 1992.

EMMANUEL GERARD